

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **M. J., nar. X,**
státní příslušník Pákistánská islámská republika,
t. č. v Příjímacím středisku Ruzyně, Aviatická 1017/2, Praha,
zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s.,
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024, č. j. OAM-661/LE-LE05-LE05-NV-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 5. 2024, č. j. OAM-661/LE-LE05-LE05-NV-2024, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“) rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky, a to do 12. 11. 2024.

Obsah podání účastníků řízení

2. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by přicestování přes uložení správního vyhoštění Polskou republikou samo o sobě představovalo nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že přicestoval s padělaným cestovním pasem Seychel, aby jej aerolinky v Dubaji vůbec vpustily na palubu, neboť Seychely mají se státy Schengenu bezvízový styk. Současně žalovaný nijak nezpochybnuje žalobcovu totožnost, neboť jej ztotožnil na základě pákistánského občanského průkazu, který považuje za pravý. K podpoře této argumentace žalobce cituje z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), jmenovitě z rozsudků SDEU ze dne 15. 2. 2016 ve věci C-601/15 PPU *J. N.* a ze dne 15. 2. 2016 ve věci C-72/22 PPU *Valstybės sienos apsaugos tarnyba* jejich závěry o tom, že pojem hrozba pro veřejný pořádek předpokládá zjištění, že individuální chování žadatele představuje „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti*“, přičemž takovým chováním není prostá skutečnost, že žadatel pobývá na území státu neoprávněně.
3. Žalobce dále považuje za nesprávný závěr žalovaného o účelovém podání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že projevil svůj úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu v urdském jazyce již v momentě, kdy mu byl odepřen vstup na území. Během pobytové kontroly, v jejímž průběhu byl cestovní pas žalobce vyhodnocen jako padělaný, hovořil žalobce s policisty prostřednictvím překladáče, který měli policisté instalovaný na telefonu. Domnívá se, že šlo o Google Translate. Žalobce totiž nehovoří žádným jiným jazykem než urdsky. Umí se sice podepsat latinkou, tak jak se písmena naučil nakreslit, ale anglicky nehovoří a ani anglicky/v latince číst pořádně neumí. Žalobce je původem rolník z venkova, který umí velmi špatně číst a psát i ve vlastním mateřském jazyce urdu. Žalobce hovořil s policisty přes překladáč ve svém mateřském jazyce, tj. urdsky, a říkal jim, že se v Pákistánu bojí o svůj život. Žadatel o mezinárodní ochranu nemusí hned používat slova jako „azyl“ (ostatně někteří žadatele tento termín ani neznají), aby bylo jeho ústní podání vyhodnoceno podle svého skutečného obsahu. Samotná informace, že se žalobce v zemi původu bojí o život, postačuje k důvodné domněnce, že se žalobce snaží podat žádost o mezinárodní ochranu. Jak je z napadeného rozhodnutí zjevné, policisté tuto důvodnou domněnku pojali, a proto žalobci předali leták UNHCR o mezinárodní ochraně, avšak žalobce si jej nevzal a údajně žádat o mezinárodní ochranu odmítl (převzetí letáku UNHCR dokonce žadatelé stvrzují svým podpisem). Vzhledem k tomu, že letáky UNHCR o mezinárodní ochraně existují pouze v šesti jazykových mutacích oficiálních jazyků OSN, tzn. nejsou k dispozici v urdštině, a vzhledem k tomu, že žalobce komunikoval s policisty celou dobu přes překladáč urdsky, muselo být policistům zjevné, že žalobce letáku UNHCR nemůže rozumět, a tudíž neměl ani důvod si takový leták brát, neboť netušil, co je na něm napsáno, jako ostatně netušil, co je úřad UNHCR. Žalobce následně téměř tři dny přežíval na letišti v tranzitní zóně na lavičce, než za nim přišli z vlastní iniciativy sami policisté a odvedli jej zpět na pracoviště Inspektorátu do jedné z cel. Následně jej přivedli do Příjímacího střediska Praha-Ruzyně. Nebylo tomu tedy tak, jak se snaží evokovat napadené rozhodnutí, totiž že by žalobce údajně nejprve přiletěl a neměl v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu, a pak se teprve po třech dnech rozmyslel a sám došel na policii s tím, že změnil názor.
4. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nedostatečně zvážil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Podstatný obsah správního spisu

6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 13. 5. 2024 přicestoval letecky z Dubaje na Letiště Václava Havla Praha (dále jen „letiště Praha“), kde se prokázal cestovním dokladem Seychelské republiky. Tento doklad byl následně vyhodnocen jako padělaný. Při prohlídce byl u žalobce nalezen průkaz totožnosti občana Pákistánu, který byl vyhodnocen jako pravý. Žalobci byl z tohoto důvodu odepřen vstup na území ČR. Současně žalobce odmítl převzít informační leták UNHCR.
7. Z protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 22. 5. 2024 vyplývá, že žalobce je muslim, ale nemá politické přesvědčení, není v žádné straně a nikdy se veřejně neangažoval. Je ženatý a bezdětný. Žalobce popsal, že dne 21. 3. 2024 jel autem do Lahore, dále letecky do Dubaje, kde setrval do 13. 5. 2024, kdy odletěl do Prahy. Jako cíl cesty uvedl Českou republiku. O udělení mezinárodní ochrany v České republice ani v jiných státech dříve nežádal. Žalobce dodal, že je zcela zdravý a nemá žádné zdravotné omezení ani zvláštní potřeby. Není trestně stíhán ani nebyl odsouzen. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se s manželkou oženil bez souhlasu její rodiny. Nyní je jeho manželka těhotná a její rodina jej chce zabít jako pomstu za to, že se s ní oženil bez jejich souhlasu.
8. Ve správním spise je dále založen protokol o pohovoru žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 5. 2024 ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že padělaný cestovní pas si obstaral v Dubaji. Dostal informaci, že za ním rodina jeho ženy do Dubaje poslala nějakého muže. Hovořil s jedním Pákistáncem, který mu nabídl, že mu může zařídit cestovní doklad, se kterým se dostane do ČR. Uvedl, že se domníval, že pas je pravý, jelikož mu vzali jeho původní pas, dali mu tento a řekli mu, že pas je pravý. Do ČR přijel proto, že mu lidé, kteří mu dali pas, řekli, že ČR je dobrá země, že tam bude v bezpečí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl (nad rámec údajů uvedených v bodě 7 rozsudku), že byl již rodinou své ženy fyzicky napaden a jeho bratr byl dokonce zabit.
9. Následně žalovaný vydal dne 22. 5. 2024 napadené rozhodnutí, jímž žalobci nepovolil vstup na území České republiky, a současně stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup, do 12. 11. 2024. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce přicestoval na letiště Praha a při kontrole předložil padělaný cestovní doklad. Žalobce svou žádost dle názoru žalovaného podal až poté, co jeho pokus dostat se s padělaným cestovním dokladem na území České republiky neuspěl. Dle žalovaného tedy žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky i Evropské unie.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 73 odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 větou třetí zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě jednání nenavrhli a soud jeho konání nepovažoval za potřebné.
11. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), neboť v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost nepovolení vstupu a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).

12. Soud současně neopomněl, že řízení o nepovolení vstupu dle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i dle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „kvalifikační směrnice“), zajištěním, a proto se na soudní přezkum uplatní závěry rozsudku velkého senátu SDEU ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, dle nichž musí soud z moci úřední přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, jež účastníci nenamítali (srov. třetí právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). Vady, ke kterým musí přihlídnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů, však soud neshledal.
13. Podle § 73 odst. 3 písm. a) až c) zákona o azylu „[m]inisterstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže
- a) účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti,
 - b) se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, a není-li totožnost jinak známa,
 - c) je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.“
14. Soud se proto dále zaměřil na posouzení otázky, zda žalovaným dovozené důvody pro nepovolení vstupu skutečně naplňují pojem *nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek* ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.
15. SDEU v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrniciích v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě přijímací směrnice. Odkázal tedy na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost“ zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu a že veřejná bezpečnost může být dotčena zásahem do funkčnosti základních institucí a veřejných služeb, jakož i přežití obyvatelstva, stejně jako nebezpečím vážného narušení vnějších vztahů nebo mírového soužití národů anebo zásahem do vojenských zájmů (viz rozsudek ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, C-145/09). Shrnul tedy, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu. Pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je proto třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35).

16. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný spatřoval hrozbu pro bezpečnost či veřejný pořádek v kumulaci těchto skutečností: žalobce přicestoval do ČR na základě padělaného cestovního dokladu a podal žádost o mezinárodní ochranu až tři dny po příletu. Soud přitom souhlasí se žalobní argumentací, že uvedená jednání ani ve svém souhrnu v tomto konkrétním případě nedosahují takové intenzity, aby bylo možno uzavřít, že vstup žalobce na území je spojen s nebezpečím pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
17. Předně se nelze ztotožnit se závěrem žalovaného, že by relevantní nebezpečí bylo dáno již tím, že žalobce do ČR přicestoval neoprávněně na základě padělaného cestovního dokladu a pokusil se neoprávněně vstoupit na území. Soud nepopírá, že popsané jednání jistě odporuje platným právním předpisům, nicméně samotné porušení právních předpisů ještě nutně nemusí znamenat skutečnou hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, neboť je třeba vždy zohledňovat celkové okolnosti případu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-15). Dle judikatury správních soudů, je-li neoprávněný vstup na území spojen s podáním žádosti o mezinárodní ochranu zdůvodněné strachem z pronásledování v zemi původu, pak závěr o hrozbě pro bezpečnost státu či veřejný pořádek nelze dozovat pouze z toho, že příčinou neoprávněného vstupu je absence platného pobytového dokladu. Viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73, který vyložil, že „v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním preventivním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené nicméně není překážkou tomu, aby žalovaný přistoupil k uplatnění zajišťovacích prostředků v případech, kdy dospěje k důvodnému závěru o snaze žadatele o zneužití azylového řízení“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31). Samotný nelegální vstup či pobyt na území neodůvodňuje vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) tedy není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30 a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31). Totéž platí i pro situace, ve kterých je nelegální vstup na území ČR spojen s prokazováním se padělaným cestovním dokladem či vízem (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36).
18. Výše uvedené důvody tedy nelze považovat za dostatečné k odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním, pokud však k absenci pobytového oprávnění nepřistoupí další okolnosti. Takovými okolnostmi podle judikatury může být např. protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území ČR, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37).
19. Žalovaný dále tvrdil, že žalobce zneužil institut mezinárodní ochrany, neboť požádal o mezinárodní ochranu až tři dny poté, co mu byl odepřen vstup na území České republiky,

tedy s cílem obejít zákaz vstupu na území a dostat se na území, když by mu to jinak nebylo umožněno. Aby obstál závěr žalovaného, je třeba zhodnotit, zda měl žalobce možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v nějaké dřívější fázi a zda předání cestovního pasu ke kontrole již neznamenaloby zbytečné prodlévání s tímto úkonem. Přihlášení se bez prodlení je ostatně podmínkou nestíhatelnosti ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy, podle něhož „[s]mluvní státy [a tedy i Česká republika] se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, **za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost**“ (zdůraznění doplněno soudem). Zákon o azylu ani jiný právní předpis přitom nestanoví žádný přesný postup pro způsob přihlašování, proto je třeba „přihlášení se bez prodlení“ posuzovat vždy podle okolností konkrétního případu.

20. Jak opakovaně konstatuje zdejší soud, na jednu stranu je logické, že pokud určitá osoba má v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu kvůli obavě před pronásledováním či jiné hrozbě v zemi původu, pak by taková žádost měla být jedním z jejích prvních kroků po vstupu na území první bezpečné země (z této úvahy ostatně vychází shora citovaný čl. 31 Ženevské úmluvy) [srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2023, č. j. 44 A 16/2023-18 nebo ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37]. Na druhou stranu, v realitě života leckdy nebude možné, aby po vkročení na půdu bezpečné země došlo hned a okamžitě i k podání příslušné žádosti. Reálně bude existovat vždy určitá časová prodleva, kdy osoba zamýšlející požádat o mezinárodní ochranu fakticky bude již na území, ale ještě nestihne projevit vůli podat žádost. V prostoru mezinárodního letiště přitom nebývá vždy snadné se okamžitě zorientovat, zvláště ocitne-li se na něm cestující poprvé. Jedná-li se navíc osobu z jiného jazykového prostředí, pak je prvotní orientace o to těžší. Po opuštění paluby letadla přitom bývá pro běžného cestujícího přirozené vyhledat nejprve prostor celního odbavení, tímto projít a až teprve pak začít uskutečňovat konkrétní plány v dané zemi. Soud proto nespatřuje nic závadného např. na tom, že se osoba zamýšlející požádat po příletu o mezinárodní ochranu rozhodne zabývat vyhledáváním úřadu příslušného k přijetí její žádosti až poté, co na letišti projde odbavením. Jen z toho, že se někdo nepokusí dovolat mezinárodní ochrany již v době mezi opuštěním paluby letadla a vstupem do prostoru celního odbavení, ještě nelze činit závěr o zbytečném prodlévání. Za zbytečné prodlévání nelze považovat ani to, že při pasové kontrole v odbavovacím prostoru není současně s faktickým předáním cestovního pasu do rukou příslušníka celní správy okamžitě projevena vůle podat žádost o mezinárodní ochranu. I podle výkladu Nejvyššího správního soudu prostý fakt, že žadatel podal žádost až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území České republiky, v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, odst. 39).
21. Dle názoru soudu v projednávané věci není zřejmé, kdy žalobce svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu projevil. Je totiž zřejmé (a nesporné), že žalobce hovoří toliko urdsky a při prvotní kontrole tak mezi ním a policisty existovala podstatná komunikační bariéra. Tvzení žalobce, že o svých obavách hovořil již při prvním setkání s policisty se jeví jako *prima facie* možné, stejně tak uvěřitelné jsou důvody, pro které žalobce odmítl převzít leták UNHCR – soud pokládá za zcela pochopitelné, že se cizinec zdráhá převzít písemnost, jejímuž obsahu nerozumí. Žalovaný pak ve svém vyjádření na tuto argumentaci nijak nereaguje. Soud je tedy toho názoru, že v projednávané věci není zřejmé, zda žalobce skutečně bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu odmítl (jak tvrdí žalovaný), zda mu

to nebylo umožněno (jak naznačuje žaloba), či zda mezi žalobcem a policisty došlo v důsledku jazykové bariéry k vzájemnému nepochopení. Vzhledem k tomu, že nelze dospět k jednoznačnému závěru, kdy žalobce projevil svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu, nelze pochopitelně ani dospět k závěru, že tak učinil opožděně a účelově a že proto představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

22. Soud proto uzavírá, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by na straně žalobce byla snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany. Nebyla-li prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany ani jiná žalovaným nezmíněná závažná okolnost, zůstává zde již pouze skutečnost spočívající ve vstupu na území členského státu Evropské unie na základě padělaného cestovního dokladu, což však dle soudu v konkrétním případě nepostačuje k závěru o relevantní hrozbě pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. Nebyla-li prokázána relevantní hrozba pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, pak není naplněn ani důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, na základě něhož bylo vydáno napadené rozhodnutí, a proto jej soud musí zrušit pro rozpor se zákonem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
23. Nebyla-li v předmětné věci prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany, pak logicky nemůže obstát ani závěr, že by žalobce jistě nerespektoval případná zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Takový závěr je za dané procesní situace skutečně jen spekulativní.

Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). O vrácení věci žalovanému soud nerozhodl, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 73 odst. 5 zákona o azylu), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. *per analogiam* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly. Jelikož zástupce žalobce není advokátem, náklady na zastoupení nelze v tomto případě přiznat (§ 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. června 2024

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.